

Some Sumba Stories
-nieuwsbrief van Anke van Well-

'Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst. Aan de grootheid van deze heerschappij en van de vrede zal geen einde zijn (...)' - Jesaja 9:5,6

Sumba, december 2003

Beste allemaal,

Eigenlijk was m'n eerste nieuwsbrief nog niet helemaal af. Vandaar hier nog wat meer verhalen over het leven in Sumba. Het is meteen een goede gelegenheid om iedereen hele goede kerstdagen toe te wensen. 'Want een Zoon is ons geboren ...' Ik hoop dat deze Zoon het middelpunt van onze kerstviering mag zijn!

Kindertehuis

Onze grote familie groeit gestaag. Toen ik m'n vorige nieuwsbrief schreef hadden we 21 kinderen, nu zijn het er 27 en 7 volwassenen. Het is behoorlijk vol en er zijn dan ook plannen om een stuk bij te bouwen. Ik geniet van het werken met de kinderen. Het is heerlijk wanneer ik bijvoorbeeld Stephen (9) help om te leren lezen en hij komt helemaal opgewonden met z'n leesboek: 'Ibu Anke, hier staat (...)'! Ik geef ook leesles aan Andreas. Hij heeft een nieraandoening en moet het grootste deel van de dag op bed blijven. Hij kent inmiddels de meeste letters en kan woordjes van 4 letters lezen. De kleinere kinderen zijn soms erg grappig. Yeskiel (4) leerde pas Indonesisch toen hij hier 8 maanden geleden kwam en heeft soms interessant commentaar. Toen ik z'n haar knipte noemde hij al de korte haartjes 'ondeugend'. Toen we grote garnalen (met alles erop en eraan) aten noemde hij ze 'schorpioenen' en instant mie zijn 'wormen'.

School

Van maandag tot en met vrijdag loop ik naar de plaatselijke lagere school, ongeveer 10 minuten hiervandaan. Tot de pauze geef ik bijbelle, eerste beginselen Engels in de hogere klassen en een leesklas. Daarna geef ik extra les aan 11 kinderen ter voorbereiding op het voortgezet onderwijs: rekenen, taal, aardrijkskunde en natuurwetenschap. Totaal zijn er ongeveer 120 kinderen maar er zijn er zelden meer dan 80 aanwezig. Meestal is er 1 onderwijzer en 1 onderwijzeres. Het hoofd van de school heb ik nog nooit gezien en de andere twee onderwijzers komen af en toe voor een paar dagen opdagen. Heel af en toe gebeurt het dat er geen enkele onderwijzer is, of dat de onderwijzeres van klas 1 om half 10 al naar huis is. Dan zing ik met de kinderen, leer een nieuw lied aan of laat een deel van de kinderen een memory-spel spelen terwijl anderen les krijgen.

Regen

De bevolking in de dorpen van desa Tanambanas zien uit naar regen. We hadden twee flinke buien afgelopen week maar sinds toen is het weer droog. Een enkeling heeft al

maïs geplant maar anderen wachten nog op meer regen. Zelfs voordat de meeste mensen geplant hebben zijn de sprinkhanen er al. In grote zwermen vallen ze alles aan wat groen is, bij voorkeur jonge maïsplanten. Er zijn zwarte, witte, rode en groene zwermen. Ik begrijp nu beter waarom God sprinkhanen stuurde om de mensen in Egypte te straffen toen Faraó het volk Israël niet wilde laten gaan. De kinderen proberen de sprinkhanen te vangen om ze te roosteren en eten. Een goede eiwit voorziening. Behalve sprinkhanen vangen, doen kinderen spelletjes met cashewnoten en steentjes. Onderweg tellen ze paarden met verschillende kleuren en ze gebruiken palmladeren om de heuvels af te sleeën.

Leiders en slaven

De Sumbanese samenleving kent 4 sociale niveaus: de spirituele leider/priester (*ratu*), de heersende klasse (*maramba*), de gewone mensen (*kabisu*) en de slaven (*ata*). Slaven wonen normaal gesproken bij de *maramba*. Slavenkinderen gaan vaak niet naar school omdat ze moeten werken (bv. water halen, vee hoeden). Op school zie je soms slavenkinderen de schriften en pennen een kind uit een hogere klasse dragen. Meisjes uit slavengezinnen worden vanaf jonge leeftijd gebruikt als sexslaven. Een van de redenen waarom er hier zoveel kinderen zijn. Veel van de kinderen in het tehuis zijn slavenkinderen.

De traditionele religie op Sumba is het animisme, hier genaamd Marapu. Er zijn behoorlijk wat kerken maar volgens Mr. Sommer, de Canadese zendeling hier, is nog zo'n 75% van de bevolking 'Marapu'. Marapu is een verzamelterm voor de vooroudergeesten die het dorp beschermen en bemiddelen met hogere goden en geesten. De belangrijkste gebeurtenis in dit leven is voor Marapu-aanhangers de dood. Door de dood worden mensen deel van de onzichtbare wereld van de Marapu en kunnen ze de wereld van de levenden beïnvloeden.

Een aantal weken geleden waren we uitgenodigd om een traditionele plechtigheid bij te wonen. Een paal versierd met houtsnijwerk werd opgezet voor een adat huis, een speciaal huis voor het bewaren van fetishes (heilige voorwerpen) en het uitvoeren van Marapurituelen. Mensen van 8 verschillende stammen waren samengekomen. In een bespreking met Mr. Sommer maakten de leiders hun wens bekend dat zij een soort van broederschap wilden sluiten. Dit werd gesymboliseerd door het overhandigen van een geweven ikat. Ze spraken veel over de aanwezige geesten. In mijn hart bad ik dat de Heilige Geest hun oren en harten zou openen voor het Woord van de enige God die zoveel machtiger is dan hun geesten. Mr. Sommer kreeg de gelegenheid over deze God te spreken en ze zeiden graag meer te willen horen. Voordat ze het varken slachtten zeiden verschillende priesters een lang en eentonig gebed tot de geesten zodat deze hun activiteiten gunstig zouden zijn. Kinderen dansten in hun sarongs op het ritme van de drum en koperen gongs.

Vakantie in het ziekenhuis

Wegens Idul Fitri (einde van de vastentijd voor moslims) was de tweede helft van november een lange vakantie in heel Indonesië. De eerste week gaf ik 's morgens de oudere kinderen van het kindertehuis les en hielp 's middags met voorbereidingen voor Kerst. Ongeveer 60 kinderen (de meeste van hen ken ik van school en zondagschool) komen elke middag naar het tehuis om kerstliederen te oefenen en bijbelteksten die betrekking hebben op de Kerstboodschap: van de schepping tot waarom Jezus is geboren.

De tweede week was ik onverwachts in de stad. Sarah and Yohana, de tweeling die bij ons kwam toen ze 2 dagen oud waren, hadden (toen 3 weken oud) allebei behoorlijk koorts en diarree met uitdrogingsverschijnselen. 's Avonds heel laat moest Juni, een van de verzorgsters, met hen naar het ziekenhuis. Ik besloot met haar mee te gaan want het zou vast geen pretje zijn om 3 uur in de auto te hobbelen met twee kleine huilende meisjes. Ik was blij dat ik dat gedaan had want het was veel beter (en gezelliger) om samen voor de baby's te zorgen. We hadden een kamer voor onszelf: een bed voor de tweeling en een bed voor Juni en mij. De verpleegkundigen waren vriendelijk maar we moesten alles zelf doen: medicijnen halen bij de (ziekenhuis)apothek, infusen in de gaten houden (en zo nodig bijstellen), wassen, flesjes geven, medicijnen naar binnen proberen te krijgen, etc. De dokter wilde niet dat we luiers gebruikten dus stel je voor hoeveel kleine kleertjes en lappen we elke dag met de hand moesten wassen. Dankzij gebed en medicijnen groeiden Sarah en Yohana de eerste 2 dagen van 2,3 kilo naar 2,7 kilo.

Wat hierna!?

'I don't know what the future holds but I know Who holds the future.' Dit schreef ik boven mijn laatste nieuwsbrief vanuit Papua, ongeveer 2 jaar geleden. Ik weet nog steeds niet wat hierna komt maar ik weet dat ik geroepen ben om de Heere te dienen waar Hij wil dat ik gaan zal. Bid voor leiding nu het tijd wordt om meer definitieve stappen te ondernemen betreffende plannen voor langere termijn.

Jette Flipse en Alinda Paul hopen uit Papua te komen om hier de kerstdagen door te brengen en op de terugweg wil ik met hen mee om daar oude bekenden op te zoeken voordat ik op 15 januari weer in Nederland hoop te arriveren.

Ik hoor graag hoe het met jullie gaat! Hartelijke groeten van

Anke van Well
Sumba, Indonesia

Contactadres:
Eggestraat 18
4818 BS Breda
076-5143036
ankevanwell@hetnet.nl